

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XX. In Domin. Palmarum. Dicite Filiæ Sion, ecce Rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super asinam. Matth. 21. Arg. Ingressus triumphalis Christo adornatur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

menta corporis. Consequens ergo est diem hodiernam ritè nuncupari diem Passionis, utpote cum ea pertulerit in hac à linguis blasphemantibus tormenta in anima, quæ subinde pertulit à crucifigentibus Judæis in corpore. Consectaneum, promotum esse, in hac Universitate calumniæ, ad confusionem in summo, quemadmodum assumpsit in passione dolorem in summo.

Ut verò se gessit in illa? Erexit illi ex opposito gymnasium patientiæ, idque in tres classes distribuit. In prima, & summa classe docuit silentium, eoque solo objecta diluit. In altera professus est modestam exultationem: Ego

dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum. Qui enim publicum gerebat dei Ministrum debebat scommata detergere, ne si illis illitus permaneret, doctrinam suam prostitueret. In tertia seu infima, fugam persuasit. *Exiit de templo.*

Auditores mei nemo nostrum est qui cum Christo minimum in fama non patiatur. Emulemur eundem, & Universitati Calumniantium opponamus Gymnasium patientiæ. Discamus nonnunquam silere in contumeliis; vel si eam perfectionem nondum attingimus modestè diluere objecta; vel si nihil respondendo proficimus, exire de templo. Fiat.

CONCIO XX.

IN DOMINICA PALMARUM

Dicite Filiæ Sion, ecce Rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super Asinam. Matth. 21.

ARGUMENTUM.

Ingressus triumphalis Christo adornatur.

I Animus noster non tam est, ubi animat, quam ubi amat, pronum est mihi conicere, plerosque vestrum hic corpore quidem præsentem, animo absentes esse. Aud. Credo enim piæ mentes, quam alios in corporali ingressu Domini præsentando distentos videant, illos in Spirituali adornando, haud postremos inveniri velle. Credo in

hoc uno pervigiles, ut cum oculis nequeant corporeis, certè Spiritualibus hanc galaxiam Domini obeant accuratius, ac prosequantur. Credo ipsos non paludamenta duntaxat sua, sed se ipsos coram eo prono corpore, animoque provolvere, ramos pravorum affectuum pampinare, festivum cum innocentibus Pæana acclamare.

In tantum ejusmodi astuabat desiderio Virgo religiosissima S. Gertrudis, ut ab ipso Domino methodum

Lib. 4. in fin.
div. pietat.
c. 24.

dum pie, sancteque obeundi hunc Ingressum efflictim exoraverit. A quo & audire cœlitus meruit: *Exhibe mihi jumentum, cui insideam, turbam gaudente obviantem, turbam laudando comitantem, turbam ministrando consequentem.* Quum itaque benignissimus JESUS hoc imprimis tempore, suum iterare ad nos adventum per S. Synaxim non dedignetur, æquum profecto est traditæ ab ipso Domino regulæ, ac viæ insistere. Quod quæ ratione fieri debeat videamus.

§. I.

Asina soluta Christo adducenda ante S. Communionem.

Preparatio
ad S. Synaxim
qualis

II. Imprimis postulat Assertor noster jumentum, cui insideat. Quodnam illud? Ex prisca silvarum cultoribus D. Hilarion Abbas hoc imprimis gloriari titulo solitus, quod unum esset cum Asino. Eoque in hac sua opinione ascendit, ut cum gravaretur, tabesceret, aut etiam insolesceret corpus, perinde illud, ac Asinum tractaret. Hinc illæ in ipsum minæ: *Curabo Asine ne recalcitres, non hordeo, sed paleis nutriam.*

S. Hier. in
Vita

Psal. 48. v.
37.

Psaltes regius quemvis hominem juxta concupiscentiarum suarum ductum vitam ordinantem jumentis, & onagris æquiparat, dicens: *Homo cum in honore esset non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis.* Licet enim à natura ad imaginem Dei conditus sit, nihilominus per luxum, lasciviam, aliave vi-

tia, in tantum deformatus, ut non jam Angelicam, seu cœlestem, sed bestialem vultum; geniumque referat.

Hic onager, hoc jumentum enodandum vinculis suis, quibus id ligavit Sathanas, Christoque adducendum. Nec lupatum duntaxat illi lora, catenæve detrahendæ; sed vincula etiam minima, quibus illigatum constructumque dissuenda. Non funes duntaxat peccatorum graviorum eximendi, sed & licia minimorum defectuum, pravorumque affectuum, quibus terrenis rebus adstrictum tenetur, rumpenda. Si enim Moyse, rubo flammeo appropinquanti, de mandatum est: *Solve calceamentum de pedibus tuis terra enim in qua stas locus sanctus est;* quanto fortius inclamandum jumento; Ne appropinques huc, antequam restringaris de vinculis iniquitatum suarum. Solvatur prius de pedibus tuis calceamentum perverforum desideriorum, quibus intricatus es; solvantur vincula de collo, quod protervè contra Dominum per inobedientiam elatum; solvantur de manibus per restitutionem bonorum iniqui possessorum; solvantur de corde per veram contritionem licia odiorum, inimicitiarum, & similia. Locus enim ad quem accedis, non modo sanctus est, sed sanctum sanctorum continet. *Solve calceamentum de pedibus.*

Exod. 3. vs.

Munditia
ad S. communionem

Si item ad edendum panes propositionis, munditia legalis exigebatur & abstinentia à propriis uxoribus; quanto auctior ab eo exigitur, qui ad hunc panem divinum sumendum sese dispo-

Levit. 22.

mit? Si manducaturi Agnum Paschalem præmittentibus lactucas agrestes in signum pœnitentiæ; si accessuri ad alia sacrificia, id est egena, & vacua elementa offerenda confitebantur prius peccata sua Domino? quanto accuratius id præstandum ad hoc tremendum sacrificium, ad Agnum divinum sumendum accedentibus? Si deinde Verbum Incorporatum tantopere adamavit cordis munditiam, ut ne quidem de pudicitia conjugali, sed de clausula nasci elegerit virginali; si tantopere dilexit floridi pudoris integritatem; ut non modo de virgineo utero tanquam sponsus procedent de thalami liliato, egrederetur, sed etiam à Nutritio Virgine tractaretur, & hoc cum parvulus vagiret in cunis; quam mundis nunc tractari manibus, quam illibato ore excipi debet, cum jam immensus regnat in cœlis? Nonne si fieri posset, angelicis affectibus amandus esset, seraphica puritate suscipiendus?

1. Cor. II.
v. 25.

III. Hoc est, quod à nobis Doctor Gentium in Epistola sua ad Corinthios exigit, ita scribens: *Probet autem se ipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat. Qui enim manducat, & bibit indignè iudicium sibi manducat, & bibit; non dijudicans corpus Domini.* Probet se ipsum, ac aurum in igne, ut argentum in lapide Lydio, ut formam in speculo, an non sit adulteratum aurum, an non argentum incrustatum scoriâ, an non forma nœvis plurimis conspurcata; & si quidem inventus fuerit aurum igne examinatum, argentum nitidum, forma nul-

la macula contaminata, cum accedat. Non enim minore puritate nitere debet sumpturus Christum in Eucharistia, quam visurus eum in gloria. Quemadmodum huc nihil intrat coinquinatum; nihil quod purgantibus non sit expiatum flammis: ita nec ad S. Synaxim accedat, quisquis veræ Pœnitentiæ fontibus, aut Contritionis sinceræ ignibus, minimos etiam nœvos non expiaverit. *Probet autem se ipsum homo;* iudicet, discutiat, inque examen iudicii descendat. Intellectus Judicis munere fungatur, Voluntas rei personam sustineat, Memoria Notarii vices expleat, Conscientia Accusatoris, Timor Carnificis munus obeat. Advocentur complices, & quasi testes omni exceptione majores, Superbia, Avaritia, Gula, Acedia, Ira, Invidia, exigaturque à singulis earum testimonium. v. g. Quidnam commune habuerit cum voluntate, Superbia, & illico Conscientia responsura est, exaggerando superbos, elatosque illius motus, ipsique complices, ac testes verissimam acclamabunt accusationem. Immo Superbia fatebitur se voluntatis proximam; consanguineamque, testabiturque illam cœteris ipsius membris at jactantiæ, ambitioni, hypocrisis confœderatam. Avaritia forsitan fraudes, furta, perjuria, contractus illicitos profereat. Luxuria prodet motus illicitos, cogitationes propudiosas, aliaque dedecora carnis. &c. Tum verò Timor supplicium inferat, quatenus à se ipsa rea Voluntas damnata, digna sit, quæ à DEO ablolvi mereatur. *Probet autem*

Y

se

se ipsum homo.

§ II.

Turba procedens adornatur.

Passio Christi ante S. Communionem

In Vita

IV. Alterum est, quod Dominus ab illa B. Virgine & à nobis omnibus exigit. Turba obvians cum latitia. Exhibe mihi turbam gaudendo obviantem. Quamnam illam?

S. Lydvina sacramentæ accubitura, vidit in raptu quopiam Angelicam phalugem præcedentem Christum, cum insignibus sacratissimæ ipsius Passionis. Unus eorum præferebat columnam, alter funes, tertius fentes, reliqui flagra, crucem, clavos, lanceam, cæterave ipsius patientiæ argumenta. Exinde Virgo prudentissima, & ex æquo devotissima coniecit, præmittendam esse sacris epulis piam acerbissimorum cruciatuum Salvatoris nostri meditationem,

Quod ipsemet tanti mysterii Opifex disertissimis verbis inculcavit, cum diceret: *Hoc facite in meam commemorationem.* Cum nimirum vel obtuleritis sacrificium, vel de eo libaveritis, reducite vobis in memoriam tormenta mea mortemque acerbissimam, per hoc sacrificium, participationemque præsentatam. *Hoc facite in meam commemorationem.* Expedi enim tanti meminisse beneficii, amoremque imensum, quo nos usque in finem dilexit recolere.

Gratitudo

Psal. 136 v. 1 5.6.

V. Filii Israel super flumina Babylonis confidentes, suæ dilectæ Sionis memoriam celebrare in lamentabiles effusi nœnias; *Super flumina Babylonis illic sedimus, & flevimus, cum recordaremur tui Sion. Si oblitus fuero tui Ierusalem oblivioni detur dextera mea. Ad-*

hæreat lingua faucibus meis, si non meminero tui. Exarescat dextera, & lingua inter fauces constricta hæreat, si unquam obliterated per nos fuerit urbs Sion. Quid nos par est facere, sedentes super flumina sanguinea Vindicis nostri? An non æquissimum reducere nobis fontes, ex quibus redundavit salus nostra? An non justissimum in principio lætitiæ nostræ, reciprocata memoria eos devenerari? Nonne concinnendum Hebræis: *Memoria memor ero, & tabescet in me anima mea, si non meminero tui.* Absit à me, unquam mihi excidant SS. vûnera tua, ut unquam memoriale tuum aboleatur. Viget, vigebitque in tantum, ut tabescere faciat mundo animam meam, ut tabescant mundi desideria, tabescat mundi amor, cæli verò desideria vireant, perenni beneficiorum tuorum irrigata, memoria.

S. Vulnerum memoria commendatur. Ibid.

VI. Præcedat item ordine alio Trias Theologicarum virtutum, Fides, Spes, Charitas,

Fides Lucifera Communionem præcedat

Fides lampadem, ne fortè in tam eminenti accessu hallucineris, præferat. Est enim admirabile Sacramentum mysterium fidei, quæ nomenclatura eam illius ostendit profunditatem, sublimitatemque, ut intellectus nostri capacitatem longè exuperet; fidemque exposcat supereminentem. Mysterium absconditum est corporis, animique oculis, nisi fidei lumine illustretur. Cernunt illi quidem species apparentes; verum latentem intus Christum solius fidei assequitur obtutus. Hi contemplantur sub sipario panis sacratissimum ejus caput, tanquam aurum optimum, pro se quondam spinis coronatum, nunc gloria

&

& honore redimitū. Hi arbitrantur faciem eius in passione a lapa contusum, iam vero fulgentē, exuperantēq; ipsiusmet Phœbi splendorem. Hi speculantur corpus ejus, quinque conspicuum vulneribus, ex quibus prout quondam cruor ubertim stagnabat; ita nunc gratiarum exundant fluentia. Cernunt sanguinem non vindictam, sed veniam efflagitantem; Animam, (neque enim ibi corpus inanime, sed panis vivus, qui de cœlo descendit) in qua reconditi sunt omnes thesauri Sapientiæ, & scientiæ, meritorum, gratiarumque ipsius. Denique ipsummet Verbum Patris æternum, quo condita sunt universa; quod sub tempus gratiæ incorporatum pro nobis, cujus nutu ventorum furia, ac maria composita, dæmones fulminati, fugatique; ægritudines curati, mortui ad vitam revocati, aliave innumera opera, ac prodigia patrata. Hac luce illustrati, juxta monitum Apostoli: *Accedamus cum vero corde in plenitudine fidei, aspersi corda à conscientia mala.* Accedamus, inquam, ad Christi velamen, id est carnem Christi in epulo Eucharistico obnuptam, puro, sinceroque corde; fide plena, ac perfecta, conscientia munda, & immaculata, Adoremus hic Sponsum animarum nostrarum, sub sacramento, quem in cœlis habituri, ac possessuri sumus sine velamētō.

VII. Spes vero anchora sua nos solidet accedentes, ne fortè pusillanimitatis, aut pavoris panici lubricemur passibus. Quid enim est in hoc Epulo, quod cultrum statuat in gutture nostro, si pura est conscientia? Num Cibus? At ipse est Panis vitæ, Frumentum electorum, Vinū germinans Vir-

gines, An Rex ipse? At ipse ultro te invitat, & delicias ducit, esse cum filiis hominum. Venit non ut miles exacturus, aut amicus importunus exoraturus; sed ut Mæenas munificus congiaria liberalissima juxta capacitatem cuiusque dispensaturus; ut Dux contra adversas hostium acies opem laturus, ut sponsus suavissimus gratiis, & gaudiorum rivis inundaturus.

An nostra indignitas? Is ipse est, qui potest facere dignum de indigno, & mundum de immundo conceptum semine. An Bonitati ipsius diffidere poterimus, cuius viscera tenemus nostris permixta visceribus; quam obstrictam, pronamque habemus ad remittenda peccata, ad labes abstergendas, ad infirmitates tollendas. Poteritne quantavis criminum saburra copiosissimæ misericordiæ torrentibus oblistere. Effundamus cor nostrum, & profligatis noxiis pavoribus dicamus hoc, vel simili modo: JESUS meus, Deus meus preparatio cordis mei roburque spei meæ non ex græsumptione aliqua; sed ex sola dignatione, ac voluntate tua, ut convertar ad te, & vivam; ut à te reficiar, & requiescam, ut tibi invitanti morem geram, ut te, sanctosque tuos honorificem, ut gratiam, salutemque impetrem, in me totum diffidens, accedo ad te. Tu enim dixisti; *Non est opus Medico valentibus, sed male habentibus. Et: Non veni vocare justos, sed peccatores. Et iterum. Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* Obsequor itaque Domine tibi vocanti, & licet me indignissimū, ulcerocissimūq; agnoscam, à te tamen in sanguine tuo, spero medelam &c.

VIII. Jam Vero viam ipsam
Y 2 in sternit

Heb. 10. v.
22.

Spes firmet
turbantes
ante Com.

Charitas
viam ster-
nat ad S.
Com.

infirmiter Charitas. Non sit essendum nostrum inferius ferculo Salomonis Charitate constrato. Sive ergo iustitia postulet, ut succurramus Ecclesiae; sive pietas, ut parentibus; sive Charitas proximi, ut pro eo litemus; sive Obedientia, quemadmodum & Christus Patri aeterno obtulit; nihilominus eorum omnium antesignanus sit Amor Dei, Servatore enim noster, cum aliis ex motivis, tum imprimis ex amore, quo nos usque in finem dilexit, hoc Sacramentum instituit. Quamobrem urgente, ac vigente eodem Amore in ipso, quotiescunque a nobis offertur, & sumitur optandum esset, ut non minus nos in ipso, atque in cruce inflammaret, communicaretque suum amorem, ut pollet vehementissimum; quatenus infinitam illius Bonitatem, cum omnibus donis ab eadem promanantibus eidem infinitae Bonitati, Sapientiam Sapientiae, Iustitiam Iustitiae, Potentiam Potentiae, Supremam Majestatem Supremae Majestati, Deum Deo rependendo, bona omnia ex amore recipiat. Quemadmodum enim Christi Domini nostri amor, quo se Patri aeterno obtulit, adeo efficax fuit, ut si per impossibile, Deus non fuisset Deus, immensitatem illam, infinitatemque perfectionum ab aeterno habuisset, eius vi illas tribuisset, etsi in nihilum redactus, atque consumptus fuisset. Collactaneum esse nostrum amorem in Sanctissimi Epuli sumptione esse oporteret, ut quantum possumus, ipsius adjuti gratia, cum infinito illo bono redonemus efficaciter nos, ut ad ipsius Gloriam consu-

mi, dirissimamque oppetere mortem exoptemus. Tum enim verè pro nobis erit hostia Deus, cum nos ipsos eidem hostiam fecerimus in charitatis igne immolando.

§. III.

Turba concomitans praesentatur.

IX. Hos si praemiserimis Domino Praecursores obviantes consequetur è vestigio turba eundem concomitans: *Exhibe turbam comitantem.* Quippe fidem vivam insequitur reverentia; Fiduciam stipant ardentia desideria. Charitatem comitatur gaudium, oblatio, amplexus, fruitio summi boni. Ubi tam viva Fides ut credat Deum, ac Dominum suum; Assertorem & vindicem in manus, in os, in pectus demittere; fieri nequit, quin vel cum prodigo Filio se ad demissionem profundissimam componat, dicatque: *Pater peccavi in caelum & coram te, jam non sum dignus vocari filius tuus, & tu me saginas adipe filiorum tuorum.* Vel cum Miphibosech filio Jonathae ad epulas à Davide invitato: *Quis ego sum servus tuus, quoniam respexisti super canem mortuum similem mei.* Vel cum Elisabeth à B. Virgine visitata: *Vnde hoc mihi; ut Dominus meus veniat ad me?* Vel cum Psalte: *Quid est homo, quod memor es ejus, aut Filius hominis quia reputas eum?* Vel minimum cum centurione: *Domine non sum dignus, ut intres sub tectum meum. (ob summam indignitatem, multitudinemque peccatorum meorum) sed tantum dic verbo, & sanabitur anima*

Virtutes ex-
ercenda in
Com,

Luc. 13.

2. Reg. 9.

Luc. 1. v. 43.

Psal. 143. v.

3.

anima mea, siquidem credo in te, spero in te, amo te. Et utinam arctius vinculo charitatis tibi adstringar, tibi que quam simillimus efficiar.

Ubi itidem Spes firma intervenit, succedit una ardentissimum desiderium, quod Doctore Angelico reddit desiderantem quadantenus aptum, & paratum ad suscipiendum amatum, quatenus ardentissimis votis ingemiscat, ingeminetque: *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare tecum* o Domine. Utinam mihi sit pascha verum, id est transitus à virtute in virtutem, tibi vero statio stabilis in perpetuum. *Desidero desideravi*. Trahit me ad te multiplex necessitas mea, qua conflictor; trahit ineffabilis suavitas, qua pascis diligenter; trahit super omnia beneficia voluntas tua, qua me trahis ad te. Accedo quia vis, desidero, quia desideras; utinam repleas in bonis desiderium meum.

Ubi demum amor flagrat, ibi & gaudio triumphamus, & in amplexu ruimus, & nosmet devovemus, & præ dulcedine affectuum quadantenus liquefcimus.

§. IV.

Turba subsequens Dominum.

X. Expedita turba Præcedente, & Comite, restat postrema Dominum subsequens. Hæc vero non est alia, quam admiratio, Adoratio, Gratiarum actio. Rapit enim vel præfracturiam mentes in admirationem, inclinat ad adorationem; adurget ad gratiarum actionem pondus immensum inæstimabilis beneficentiæ, ac dignationis. Absurdissimum profecto indignissimumque est, post tam eximium donum,

quasi accepti immensorem è vestigio ad forensia negotia, ad nugas, ad potum, epulasque sese convertere. Dispendiosissimum Christi aloquia subterfugere, & illico mundana tractare, ac serere.

Aggæus Vates miratur, stupetque unde tanta sterilitas, tantæ inter populum suum incitæ, tantæque calamitates: *Seminastis multum, & intulistis parum, comedistis, & non estis satiati, bibistis & non estis ebriati, operulistis vos, & non estis calefacti, & quæ mercedes congregavistis misit eas in sacculum pertusum.* Et actutum rationem subjicit: *Quia domus mea deserta est, & vos festinastis unusquisque in domum suam.* Et nos nonne seminaverimus multum in agro cordis nostri, quum semen bonum, & granum vitæ in eo tumulavimus? An non comedimus maltum, cum panem Angelorum, frumentum electorum, cibum sanctorum, Agnum purissimum innocentissimumque comedimus? An non bibimus, quod ad satietatem sufficeret, quum Christi cruorem; potum celestem, nectar falsorum non Deorum, sed

Aggai. 1. v. 6

Ingratitudo
noxia

amicorum Dei poculum hausimus? Nonne vestè laneã splendidissimã Humanitatis lineãque seu byssinã puritatis induimus? Eã nimirum, de qua S. Paulus Apostolus: *Induimini Dominum Iesum Christum.* Nonne, non mercedes duntaxat, sed thesauros quoque sapientiæ, & scientiæ Dei in sacculum pectoris nostri congesimus? Quare ergo nullum fructum referimus? Cur cum tanto desudamus dispendio? Cur fame, sitique virtutum conflictamur? Cur nudi præ frigore algemus? Non alia prope de caula, quam quia festinavit unus-

Rom. 13. v.
14.

quisque in domum suam. Quia vix ad stomachum S. Synaxim demissimus, immo vix ad os accepimus, & mox alia versamus, domestica, terrestria, transitoria accuramus.

XI. Discamus itaque ex aliis, qui modica beneficia gratissimo animo susceperunt, hoc maximū beneficium æstimare, meritaque pro eo gratias referre.

Ruth. Gra-
titud.

Famata illa Rutla Moabitibus exorata à Booz viro in paucis opulento, & Servatoris nostri progenitore licentia, colligendi in campo spicas superstitibus, ultroque invitata ad pulmentum rusticianum, & ad lagunculam messorum hauriendam, stupore plena cecidit in faciem suam; adoransque super terram dixit ad eum: *Vnde mihi hoc, ut invenirem gratiam ante oculos tuos, nosse me dignareris peregrinam mulierem?* Unde me tantis oneribus beneficiis? Non meritis meis impulari possunt; quæ nulla sunt; non sanguini, siquidem extra sum, & peregrina; non prosapia, quia misera; tuam duntaxat in hac dignatione deprædico, & deprædicabo humanitatem ac munificentiam. Bone Deus in tantum æstimavit mulier, primum è gentilitate emersa, pulcem unam, eamque frigidam; nos si vel tantillo fidei lumine illustrati essemus; ut perspiceremus, quæ nobis apponuntur epulæ, an non profundius, laxiusque in gratiarum scenam descendere par esset, qui non ad spicas colligendas, frigidamque libandam, sed ad frumentum electorum, & vinum germinans virgines admittitur? Unde hoc mihi, ut invenirem gratiam ante

Ruth. 2.
v. 9.

Gratitudo
post. Com.

oculostuos? Magnum erat te nobis dedisse in socium peregrinationis nostræ, majus in pretium redemptionis, quantum in epulum refectiois? Magnum cum Hemorrhoida simbriam tangere vestimenti tui, majus cum discipulo pectori infundi, quid in præcordiis suscipi? Stupendum te intemeratis visceribus magnæ matris tuæ novem mensibus obferatum latuisse, quantum insignius prodigium, etiam intra viscera frigidissimi peccatoris hibernare? *Vnde hoc mihi?*

XII. Esther ob pulchritudinem ex ancilla in sponsam potentissimi Regis sublimata, invitavit eundem Assuerum, à quo fuerat assumpta, ad convivium; qui tanti illud æstimavit, ut calens vino dixerit illi: *Quæ est petitio tua Esther, ut detur tibi, & quid vis fieri? etiamsi dimidiam regni mei partem petieris impetrabis.* Major citra ullam comparationem, hic causa gratiarum agendarum est; quam inibi. Etenim ibi ancilla Regem, hic Rex servum inutilem invitat, ibi alimenta terrena, hic panis cœlestis ministratur, ibi ex convivio mors inimici, temporalisque salus, hic victorum destructio, salusque spiritualis redondat. Quis ergo sine ullis meritis ad tam magnificentum convivium, admissus, non jam partem cordis sui, sed totum, & quidquid est, Deo invitanti non offerat; & quævis obsequia amoris, laudisque frequentet?

Esth. 7. v. 3.

Agnoscamus proinde, & pensemus infinitam Bonitatem illius, magnificentem totis visceribus hanc circa nos dignationem, cumque nullum ex nobis dignum illi honorem exhibere valea-

va leamus, quantum vis omnes articuli nostri transformarentur in linguas, omnes vitæ respiraciones in laudes, & gratiarum actiones, invocemus cœlestes Spiritus, quatenus illi ex nobis hospitem tam gratum salutent, nostrum defectum suppleant, ipsum laudent, & glorificent. Invocemus choros Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, Virginum, omnesque electos Dei, quatenus ipsi unâ nobiscum

ipsum glorificent in sæcula. Invocemus sanctissimam Deiparam, quæ ipsum novem in utero portavit mensibus, ut ipsa pro nobis homagium gratitudinis præstare dignetur. Invocemus illum ipsum, qui se nobis tam gratiosè communicavit, tam intimè commiscuit, ut totus sit in nobis, nosque in illo, quatenus vices nostras suppleat, & benedicat nomini sancto suo. Ipsi laus, & gloria in perpetuas æternitates. Amen.

CONCIO. XXI.

IN DOMINICA IN ALBIS.

Cum fores essent clausæ, ubi erant discipuli congregati, stetit Iesus in medio eorum, & dixit eis: Pax vobis. Ioan. 20.

ARGUMENTVM.

Pax Inconculsa

Nihil iucundius audiri à nobis, nihil salutaris concupisci, nihil gratius accidere potest, quâ sincera, minimeque personata fœdera. A. Pax est una bonorum omnium maxima, una rerum pulcherrima, una harmoniarum omnium suavissima. Quod vita, id ipsum Pax est in rerum natura; & illa, & ista excellentissimum divinæ clementiæ xenium est, rivus à primo fœte promanans, portio quædam indeficientis beatitatis; quæ prius in empyream diffusa naturam, mox in nostrum exundans orbem terrarum; animarum, corporumque nexus mirabiles ac pro-

pe divinos temperat concentus. Quæ admodum vita deficiente, corpus illico emoritur, in cinerem, vermemque redigitur, & ab hominum conspectu sequestratur; suppari ratione ubi dissipatis fœderibus sæva Erynnis in tonuit, cuncta in animæ regno perturbantur, dira vastitas ingruit, Deus avertitur, violatoremque pacis à suo regno sequestrat, ac fulminat. *Qui in pace non erit inventus, (scribit Lumen Africa) à Patre abdicatur, à Filio exheredatur, à Spiritu alienus efficitur, nec ad hæreditatem Domini poterit pervenire, qui testimonium pacis noluerit observare. Quemadmodum enim Sp. humanus nunquam vivificat membra nisi fuerint unita: sic Spiritus S. nun-*

Aug. de Verò. Dom.